

Sistema polític de l'Autoritat Nacional Palestina

Nota aclaridora: als redactats de l'Observatori utilitzem indistintament Autoritat Palestina (AP) i Autoritat Nacional Palestina (ANP). Per una banda, als acords signats entre Israel i l'Organització per a l'Alliberament de Palestina, apareix que l'entitat administradora dels territoris de Gaza i Cisjordània és l'AP. Per la seva banda, el Govern palestí s'autonomena Autoritat Nacional Palestina. Així doncs, tant l'Autoritat Palestina com l'Autoritat Nacional Palestina fan referència a la mateixa organització politicoadministrativa.

Índex

- [L'Autoritat Nacional Palestina](#)
- [Tractament de les institucions de l'AP als acords israelianopalestins](#)
 - La regulació de l'Autoritat Palestina a la Declaració de Principis
 - Tractament de les institucions palestines als acords de Gaza i Jericó
 - L'acord preparatori de transferència de poders i responsabilitats
 - Oslo II
 - Actualització
- [Forma de Govern i distribució de poders](#)
- [Situació política entre 1994 i 1996](#)
- [Un punt d'inflexió. Les eleccions palestines del 20 de gener de 1996](#)
- [L'Autoritat Nacional Palestina després de les eleccions de 1996](#)
- [Organitzacions polítiques](#)
 - L'Organització per a l'Alliberament de Palestina (OAP)
 - Partits que formen l'OAP
 - L'islamisme polític: Hamas i la Jihad Islàmica
- [Grups armats](#)
- [Religió](#)
- [Percepcions sobre l'AP](#)
- [Policia](#)

L'Autoritat Nacional Palestina (ANP)

Apareix com a resultat de la implementació de la Declaració de Principis sobre l'autogovern Provisional, també conegut com a [Oslo I](#), signat el 13 de setembre de 1993 entre l'Estat d'Israel i l'Organització per a l'Alliberament de Palestina (OAP). D'aquesta manera, tal com indica l'article 1 de la Declaració de Principis, un dels objectius de les negociacions entre israelians i palestins és l'establiment d'un Govern autònom provisional palestí, aquest autogovern serà l'Autoritat Palestina.

L'Autoritat Nacional Palestina (ANP) és reconeguda com el Govern dels palestins. Territorialment, la seva jurisdicció abraça en l'actualitat (juliol de 2000) els territoris de Gaza i Cisjordània, encara que dins aquests territoris hi

ha una diferenciació entre [zones A, zones B i zones C](#) . L'existència d'aquestes zones implica diferents graus de control i d'assumpció de [funcions i responsabilitats per part de l'ANP](#) .

L'inici de l'establiment de l'ANP -primer als territoris de Gaza i la ciutat de Jericó, i posteriorment a Cisjordània- va implicar engregar un sistema d'administració que, en el cas palestí, prendrà forma amb les [governacions locals](#). Aquestes s'instal·laran als territoris sota control de l'ANP. Cada governador serà designat per Yasser Arafat, president de l'ANP. Les governacions dependran del Ministeri de Govern local i actuaran coordinadament amb les autoritats administratives, representades pels alcaldes dels municipis i pels caps dels consells dels pobles de cadascun dels respectius districtes.

Tractament de les institucions de l'AP als acords israelianopalestins

- [La regulació de l'Autoritat Palestina](#) a la Declaració de Principis
- [Tractament de les institucions palestines](#) als acords de Gaza i Jericó
- [L'acord preparatori](#) de transferència de poders i responsabilitats
- [Oslo II](#)
- [Actualització](#)

Els òrgans de poder de l'ANP (òrgans legislatiu, executiu, judicial, i també les forces de seguretat, etc.) es recullen als diferents acords firmats entre l'OAP i Israel des del setembre de 1993 (Declaració de Principis) fins al setembre de 1995 (Oslo II).

La regulació de l'Autoritat Palestina a la Declaració de Principis

Forma d'elecció de les autoritats palestines

Ja a la [Declaració de Principis](#) es recull, en primer lloc, el fet que les autoritats palestines hauran de ser elegides mitjançant principis democràtics, és a dir, tant el president o Ra'ees de l'Autoritat Executiva de l'AP com els membres del Consell, haurien de ser elegits pels palestins en unes eleccions generals, lliures i directes. Aquesta disposició es va complir el [20 de gener de 1996](#) amb les primeres eleccions generals palestines.

Poders i responsabilitats

A la Declaració de Principis es regulen els poders i responsabilitats que el Govern militar israelià i la seva administració civil transferiran a l'Autoritat Palestina. La transferència de funcions a les autoritats palestines es produirà en les àrees d'educació i cultura, salut, benestar social, impostos directes i turisme. Al seu torn, també es preveu la creació d'una força policial palestina. Per la seva banda, aquelles matèries que no estan incloses en l'acord de traspàs de poders i responsabilitats seran exercides per Israel. Així mateix, la

divisió dels territoris ocupats de Gaza i Cisjordània en àrees A, B i C permetrà que Israel exerceixi un important control sobre el territori i la població mitjançant el seu Govern militar.

Per la seva banda, la Declaració de Principis al·ludeix a l'existència d'un acord provisional que serà l'[Acord d'Oslo II](#) (28 de setembre de 1995) i que tractarà plenament l'estructura i organització de poder dins la nova autoritat palestina. D'aquesta manera, a la Declaració de Principis s'al·ludeix a un Govern autònom provisional palestí designat com a Consell i es delimitava la seva jurisdicció als territoris de Gaza i Cisjordània en les àrees esmentades i, per tant, s'excloïen aquelles matèries que es van fixar per ser tractades a les negociacions de l'estatus permanent, és a dir, Jerusalem, refugiats, assentaments israelians, qüestions de seguretat, fronteres, relacions i cooperació amb els països veïns, i altres qüestions d'interès comú com [l'aigua](#). No es definien funcions ni estructures de la nova institució. Aquestes matèries quedarien fixades en un Acord posterior (Oslo II).

Segons l'article 7 de Declaració de Principis a l'Acord d'Autogovern Provisional o Oslo II es tractaran qüestions com l'estructura del Consell, el nombre dels seus membres, la transferència de poders i responsabilitats del Govern militar israelià i la seva administració civil al Consell. En aquest Acord provisional també s'especificarà l'autoritat executiva del Consell, i també l'autoritat legislativa i els òrgans judicials palestins.

Tractament de les institucions palestines als acords de Gaza i Jericó (O "[Gaza i Jericó primer](#)", 4 de maig de 1994)

Jurisdicció territorial

L'Acord de Gaza i Jericó abraça el tema de les modalitats d'autonomia al territori de Gaza i a la ciutat de Jericó. Així mateix, tracta la transferència d'autoritat del Govern militar israelià i la seva administració civil a l'Autoritat Palestina. Respecte a la jurisdicció de l'Autoritat Palestina (article V de l'Acord Gaza i Jericó) s'estableix que la jurisdicció de l'AP abraça Gaza i la ciutat de Jericó, excepte els assentaments (i els israelians que hi viuen) i la zona d'instal·lació militar d'Israel. La jurisdicció territorial abraçaria la terra, el subsòl i l'aigua.

Segons l'Acord de Gaza i Jericó, l'AP pot exercir el poder legislatiu, executiu i judicial, únicament i exclusiva, dintre de les esferes traspassades: educació i cultura, salut, benestar social, impostos directes i turisme. Així qüestions com la seguretat interna o les relacions internacionals no serien responsabilitats a desenvolupar per aquesta nova institució.

Estructura i composició de l'AP

A l'Acord de Gaza i Jericó s'estableix l'estructura i composició de l'Autoritat Palestina (article IV). En aquest article s'especifica que l'Autoritat Palestina es componrà de 24 membres. Aquests individus seran els encarregats de responsabilitzar-se dels poders legislatiu i executiu, i també de les responsabilitats que es transfereixen segons el mateix Acord de Gaza i Jericó. Al seu torn, aquest Acord dóna potestat d'autoorganització a la nova Autoritat Palestina en tant que es preveu la creació de departaments i altres unitats per part d'aquesta en els àmbits establerts.

Poders i responsabilitats

Respecte als poders i responsabilitats de l'Autoritat Palestina (article VI de l'Acord) es diu que l'AP pot exercir els poders executiu i legislatiu, i també el poder judicial (que serà un poder independent dels altres dos). També tindrà poder per formular polítiques, supervisar la seva implementació, contractar personal, establir departaments, autoritats i institucions, etc. L'AP no tindrà poders ni responsabilitats en els àmbits de les relacions internacionals, però sí que es considera que l'OAP pot signar acords internacionals en els àmbits econòmic, d'assistència internacional (donacions), en àmbits de desenvolupament regional, i d'acords que afectin les àrees cultural, científica i educativa.

Poder legislatiu

A l'article VII de l'Acord Gaza Jericó es tracta la qüestió del poder legislatiu de l'Autoritat Palestina. Segons aquest article, l'Autoritat Palestina té la potestat de promulgar legislació: "normes legislatives, lleis fonamentals, lleis, reglaments i altres actes legislatius" dins les esferes de la seva autoritat. La legislació adoptada per l'Autoritat Palestina s'ha de comunicar a un subcomitè de legislació. En un termini de 30 dies Israel té la capacitat de decidir si la legislació adoptada per l'Autoritat Palestina excedeix la seva jurisdicció o si incompleix alguna de les provisions de l'Acord. Així mateix, les lleis i reglaments anteriors a la firma de l'Acord de Gaza i Jericó tindran vigència fins que es deroguin o es presentin esmenes, sempre seguint el procediment especificat en l'Acord.

L'Acord preparatori de transferència de poders i responsabilitats (29 d'agost 1995).

L'Autoritat Palestina s'estableix en l'Acord de Gaza i Jericó (4 de maig de 1994). Territorialment, la seva jurisdicció abraça Gaza i la ciutat de Jericó. L'Acord preparatori de transferència de [poders i responsabilitats](#) implica la

realització del traspàs de les responsabilitats i poders en mans israelianes a l'AP.

Poders i responsabilitats de l'AP

A l'article II de l'Acord preparatori s'indica que "Israel transferirà i, l'Autoritat Palestina ha d'assumir, els poders i responsabilitats del Govern militar israelià i la seva administració civil a Cisjordània en les esferes d'educació i cultura, salut, benestar social, turisme, imposició directa i taxes addicionals en les produccions locals". Qüestions com les de la seguretat i l'ordre públic romandrien en mans del Govern militar i la seva administració civil, tal com s'indica a l'article VI de l'Acord. També s'assenyala a l'article II que les parts poden estudiar l'ampliació de les esferes de responsabilitat d'aquests poders. A l'article III d'aquest Acord s'estableix que les responsabilitats de l'AP no abraçaran ni Jerusalem, ni els assentaments, ni els emplaçaments militars ni els israelians, és a dir, les qüestions a tractar en les negociacions sobre l'estatus final dels territoris.

La transferència de poders tampoc inclou poders ni responsabilitats en les esferes de les relacions exteriors, excepte les indicades en l'Acord de Gaza i Jericó en les quals sí que es deixa a l'OAP realitzar determinades relacions: en els terrenys econòmic, cultural i científic.

A més, tal com indica l'article VI, "el Govern militar i la seva administració civil poden assistir i donar suport a l'AP quant a la realització efectiva dels seus poders i responsabilitats, tenint en compte els interessos de l'AP i fent tot el possible per acabar amb els obstacles que poden sorgir en l'exercici efectiu dels poders i responsabilitats de l'AP".

Poder legislatiu.

Respecte a l'abast del poder legislatiu de l'AP aquest queda especificat en l'enumeració de tasques que es realitza a l'article VII de l'Acord de transferència. En principi, l'AP pot promulgar legislació secundària en relació amb els poders que se li han transferit. Aquesta capacitat de legislar inclou esmenes i canvis en les lleis existents, regulacions i ordres militars (aquestes queden registrades a l'apèndix A de cada annex de l'Acord). La legislació promulgada per l'AP ha de complir amb allò establert a l'Acord. D'altra banda, la legislació promulgada per l'AP ha de ser comunicada a Israel que pot, en un termini de 30 dies, notificar a l'AP la seva oposició a la legislació promulgada en funció que:

- A) la legislació excedeix als poders i responsabilitats transferits a l'AP
- B) és contradictòria amb l'Acord
- C) afectés la legislació, poders o responsabilitats que no han estat transferits a l'AP.

Si Israel s'oposa a l'esborrany de legislació de l'AP, l'AP pot realitzar un nou esborrany o bé demanar la revisió de la decisió per part d'un Subcomitè de

Legislació establert sota l'Acord de Gaza i Jericó. Aquest Subcomitè tractarà de trobar una decisió en 30 dies. Si no hi ha una decisió en aquest termini de temps l'AP pot acudir al Comitè Comú de Contacte, aquest Comitè podrà considerar la qüestió i tractarà de donar una resposta en el termini de 30 dies.

OSLO II, (28 de setembre de 1995)

La firma de [l'Acord Oslo II](#) és la materialització de l'Acord provisional al qual s'afegí la Declaració de Principis (setembre de 1993) i implica l'ampliació de la jurisdicció territorial de l'AP a Cisjordània.

Situació de l'AP i Israel a OSLO II.

Israel transferirà els poders i responsabilitats del Govern militar i la seva administració civil especificades en aquest Acord al [Consell](#), però Israel continuarà exercint els poders i responsabilitats que no han estat transferits. Fins a la inauguració del Consell, els poders i responsabilitats transferides al Consell seran exercides per l'OAP en funció d'allò acordat a l'Acord de Gaza i Jericó.

Jurisdicció territorial.

La jurisdicció del Consell abraça Gaza i Cisjordània (que s'entén com una unitat territorial) amb excepció de les àrees C, els assentaments i la zona d'instal·lació militar d'Israel. Així mateix, dins la jurisdicció del Consell no s'inclou els israelians. Tal com s'ha assenyalat en els altres acords, el Consell pot exercir el seu poder executiu, legislatiu i judicial en les matèries traspassades: educació i cultura, salut, benestar social, imposició directa, turisme. D'aquesta manera, no s'inclouen com a esferes d'actuació de l'Autoritat Palestina les qüestions que s'han de tractar en les negociacions de l'estatus final dels territoris: Jerusalem, ubicacions militars israelianes, assentaments, refugiats, fronteres, relacions exteriors i israelians, i també els poders i responsabilitats no transferits al Consell.

Eleccions.

A Oslo II es preveu l'establiment d'un Consell i d'un Ra'ees (president) de l'Autoritat Executiva del Consell. El Consell i el Ra'ees de l'Autoritat Executiva del Consell han de ser elegits -de forma simultània i en eleccions lliures, directes i generals- pels palestins de Cisjordània, Jerusalem i Gaza, segons les provisions d'Oslo II i la llei electoral. El mandat tant del Consell com del Ra'ees s'estableix per un període de transició de cinc anys des de la signatura de l'Acord de Gaza i Jericó (4 de maig de 1994). En referència a les eleccions palestines l'articulat de l'Acord Oslo II assenyala el següent: "Aquestes eleccions constituïran un pas provisional preparatori significatiu dirigit a l'exercici dels drets legítims del poble palestí i de les seves justes demandes i proveirà d'una base democràtica per a l'establiment d'institucions palestines".

Estructura del Poder Palestí.

Segons Oslo II "el Consell Palestí i el Ra'ees (president) de l'Autoritat Executiva del Consell constitueixen l'Autoritat Provisional d'Autogovern Palestina, que serà elegida pels palestins de Cisjordània, Jerusalem i Gaza pel període de transició establert a la Declaració de Principis". Tant el Consell com el Ra'ees tindran un mandat no superior al període de transició de cinc anys, en funció de l'Acord de Gaza i Jericó de 1994. Així doncs, el mandat tant del Consell com del Ra'ees finalitza el 4 de maig de 1999. Degut a la paralització del procés negociador per a l'establiment de l'estatus final dels territoris, és a dir, sobre Jerusalem, refugiats, assentaments, qüestions de seguretat, fronteres, relacions i cooperació amb els països veïns, i altres qüestions d'interès comú (com, per exemple, l'aigua), el mandat de les autoritats provisionals s'ha extès fins l'actualitat.

El Consell.

El Consell disposa dels poders executiu i legislatiu. Respecte al poder legislatiu a Oslo II s'assenyala que el Consell pot legislar (realitzar lleis, reglaments, etc.) en les matèries transferides. El poder executiu del Consell recau en l'Autoritat Executiva al capdavant de la qual està el Ra'ees o president.

Poders i responsabilitats del Consell (article IX)

L'Acord d'Oslo II remarca el poder legislatiu del Consell en les matèries transferides. Això inclou el poder de formular i conduir les polítiques palestines i supervisar-ne la implementació, concloure contractes, demandar i ser demandat, etc. D'acord amb la Declaració de Principis, el Consell no té poders ni responsabilitats en les esferes de les relacions internacionals, aquesta esfera inclou l'establiment d'ambaixades, etc. Tot i això, l'OAP pot negociar i signar acords amb estats i organitzacions internacionals pel benefici del Consell en els casos assenyalats: àmbits econòmic, d'assistència internacional (donacions), en àmbits de desenvolupament regional, i d'acords que afectin les àrees cultural, científica i educativa. L'organització, estructura i funcionament del consell ha d'estar d'acord amb Oslo II i amb la llei bàsica de l'Autoritat Provisional d'Autogovern Palestina.

Segons Oslo II, el Consell palestí ha d'estar compost per 82 membres i pel Ra'ees de l'Autoritat Executiva del Consell que han de ser elegits directament i simultàniament pel poble palestí. Al final, el Consell va quedar compost per 88 membres més el Ra'ees. Segons Oslo II, després de l'elecció del Consell aquest ha d'elegir un portaveu. Aquest portaveu ha de presidir les reunions del Consell, administrar el Consell i els seus comitès, decidir l'agenda de cada trobada, i exposar les propostes del Consell per ser votades, i també els resultats de les votacions.

Autoritat executiva del Consell (article V dels acords Oslo II)

"El Consell tindrà un comitè que exercirà l'Autoritat Executiva" en les matèries transferides a l'Autoritat Palestina. Aquesta Autoritat Executiva ha de determinar els seus mecanismes interns i els processos de presa de decisions. El Ra'ees (president) de l'Autoritat Executiva hauria de ser un membre ex officio

d'aquesta autoritat. El Ra'ees de l'Autoritat Executiva tindrà el dret d'elegir, per tal que formin part de l'Autoritat Executiva, algunes persones no membres del Consell. Les persones designades i no membres del Consell, segons l'articulat d'Oslo, no podran excedir el 20 % del total de membres de l'Autoritat. Aquestes persones podran exercir l'Autoritat Executiva i participar en les tasques de Govern, però no podran votar en les trobades del Consell.

Poder legislatiu del RA'EES o President de l'Autoritat Executiva

El Consell pot legislar en relació a legislació primària i secundària, incloent lleis bàsiques, lleis, regulacions i altres actes legislatius. Al seu torn, es proveeix de poders legislatius al Ra'ees de l'Autoritat Executiva, de forma que aquest té, per exemple, poder per promulgar la legislació adoptada pel Consell o bé pot fer ús de la iniciativa legislativa.

Actualització

Podeu actualitzar la informació referida als acords palestinoisraelians a les següents adreces:

[Autoritat Nacional Palestina](#) **En anglès i àrab.** Pàgina oficial de l'Autoritat Nacional Palestina, en ella podràs trobar informació sobre els esdeveniments que tenen lloc als territoris de l'ANP, un seguiment de l'evolució en la implantació i activitats dels assentaments jueus a Jerusalem, Gaza i Cisjordània, un seguiment del procés de construcció política de Palestina, recull de premsa, un apartat especial dedicat al procés de pau, etc.

[Ministeri d'Afers Exteriors de l'Estat d'Israel](#). **En castellà, anglès, portuguès, francès i alemany.** Pàgina oficial de l'Estat israelià en la que els visitants podran trobar informació sobre el país, la seva història, l'estat, educació, cultura, economia, societat, relacions entre poble i terra, salut i serveis socials, ciència i tecnologia, etc.

[Documents. Observatori Solidaritat](#) A aquesta secció de l'Observatori Solidaritat podreu trobar una cronologia completa i actualitzada dels acords de pau i de les diverses negociacions portades a terme entre els diferents actors del conflicte palestíisraelià i àrabisraelià.

Forma de Govern i distribució de poders

Els acords israelianopalestins defineixen els òrgans de Govern, i també les funcions i responsabilitats de les institucions de l'Autoritat Palestina (AP) també coneguda com a Autoritat Nacional Palestina (ANP).

L'Autoritat Palestina (AP) és considerada al Programa polític de 28 de maig de 1994 com "una autoritat temporal provisional que realitzarà les seves tasques fins que tinguin lloc unes eleccions democràtiques a la terra de Palestina". Així

mateix, es recull que aquesta AP tindrà com a referència política i legislativa l'OAP.

El Consell, regulat també pels diferents acords israelianopalestins, no té jurisdicció sobre les qüestions que s'han de tractar en les negociacions sobre l'estatus final dels territoris, és a dir, sobre Jerusalem, refugiats, assentaments, qüestions de seguretat, fronteres, relacions i cooperació amb els països veïns, i altres qüestions d'interès comú (com, per exemple, l'aigua). Així mateix, el Consell pot exercir potestats legislatives i executives sobre les àrees d'educació i cultura, salut, benestar social, imposició directa, turisme, i també en altres qüestions que es puguin negociar amb Israel.

L'Autoritat Executiva del Consell o Autoritat Nacional Palestina (ANP) és la branca executiva del Consell i està format per un gabinet sota la direcció de [Yasser Arafat](#). Arafat ocupa el càrrec de president de l'AP, president de l'Autoritat Executiva del Consell, des de la seva creació. Al seu torn, Arafat és també president de l'OAP (des de febrer de 1969) i president de Palestina (Filistin) des de la declaració de la independència el 1989. A partir de les eleccions generals de gener de 1996, Arafat s'ha convertit en el primer president electe de l'AP.

El gabinet havia de conformar-se segons la Llei electoral palestina en un percentatge elevat (el 80 %) per membres del Consell Legislatiu Palestí (CLP). Arafat va reduir aquesta quota de manera que el 1997 només un 67 % de membres del gabinet pertanyien al CLP. El gabinet ha de rebre l'aprovació del Consell. A més, tant el Ra'ees com la resta del gabinet ha de respondre, teòricament, dels seus actes davant el CLP. D'altra banda, el president de l'ANP ha d'informar periòdicament al Consell de les polítiques que es segueixen, i també de les activitats del gabinet, però no pot ser subjecte d'un vot de desconfiança per part del Consell, encara que sí que estan sotmesos a aquesta actuació els membres del gabinet.

[El Consell Legislatiu Palestí \(CLP\)](#), està compost per 88 membres sent el Ra'ees o president de l'Autoritat Executiva del Consell un membre ex officio. El Consell Legislatiu Palestí s'estructura partint d'una sèrie de comitès i departaments. Al capdavant del CLP es situa el portaveu d'aquest organisme que és elegit anualment en l'inici de les sessions.

El CLP és la branca legislativa de l'ANP durant el període provisional que, teòricament, abraça del 4 de maig de 1994 fins al 4 de maig de 1999. Tot i que Arafat va anunciar la seva intenció de proclamar l'estat palestí en maig de 1999, aquest fet no es va produir. Així doncs, un any després del compliment de la data màxima de duració del període provisional de govern, ni s'ha arribat a un acord sobre l'estatus final ni tampoc s'ha proclamat unilateralment l'estat palestí.

Tot i ser la branca legislativa de l'ANP les lleis, reglaments, etc. realitzats pel Consell Legislatiu Palestí han de seguir un procediment d'aprovació que inclou la revisió d'aquesta legislació per part de les autoritats israelianes que poden decidir si la legislació s'adequa o no als termes dels acords signats. Mentre que

el CLP elabora les lleis i es sotmeten al tràmit especificat a l'Acord de Gaza i Jericó, l'executiu, segons Amal Hassan, "té l'última potestat per adoptar-les". Les discrepàncies entre el Consell Legislatiu Palestí i el Ra'ees s'han produït de forma continuada a causa de les intrusions de l'executiu en les ja de per sí limitades àrees d'actuació del legislatiu palestí.

Situació política entre 1994 i 1995

Fins a l'establiment d'unes institucions palestines electes, tal com preveia la [Declaració de Principis](#), l'autoritat palestina va recaure en l'Organització per a l'Alliberament de Palestina (OAP). A partir de l'establiment de l'autonomia palestina que es va posar en marxa amb la signatura, el 4 de maig de 1994, de l'Acord de Gaza i Jericó, més concretament des de l'1 de juliol de 1994 data en què Arafat es va instal·lar a Gaza, i fins a les eleccions de 1996 l'OAP serà l'encarregada de dirigir l'AP (Autoritat Palestina). Però l'acceptació dels acords d'Oslo i l'assumpció per part de l'OAP del poder polític i administratiu transferit pels israelians va provocar tota una dinàmica d'enfrontament i debat dins l'OAP.

Segons Mamdouth Nafal, la signatura de la Declaració de Principis (Oslo I) va implicar l'inici de seriosos problemes dins l'OAP, ja que dins aquesta organització existia un important gruix de moviments i partits polítics contraris a aquest Acord. Els problemes s'agreujaven no únicament a causa de l'existència de dissensió d'opinions respecte als acords d'Oslo, sinó també a causa de l'evidència d'una escissió greu entre la secció exterior i la secció interior de l'Organització per a l'Alliberament de Palestina.

A més, dins l'OAP, segons Nafal, es produeix un debat sobre la continuïtat de l'organització. La Declaració de Principis establia la creació d'una autoritat palestina que seria la responsable política dels territoris en els àmbits transferits, és a dir, en els d'educació i cultura, salut, benestar social, turisme, imposició directa i taxes addicionals en les produccions locals. La qüestió que es va formular va ser: L'OAP hauria de desaparèixer i ser substituïda per l'Autoritat Nacional Palestina (ANP)? La tendència majoritària dins l'organització va ser la de mantenir l'OAP i crear l'ANP, però, tot i així, Arafat i els seus seguidors s'oposaven a una separació estricta entre el Comitè Executiu de l'OAP i l'ANP. Al final, i en la reunió del Comitè Executiu de 1993 "es va acordar que l'ANP estaria formada per palestins de l'exterior i de l'interior", "també es va decidir que l'ANP seria un organisme polític i no tècnic i que estaria composta per alguns membres del Comitè Executiu de l'OAP".

Després de la signatura de l'Acord de Gaza i Jericó es va presentar la llista de membres de l'ANP. Els ministres designats per Arafat van ser 24 i provenien tant de la secció interior com de l'exterior de l'OAP. Segons Nafal, "no és injust dir que l'ANP va constituir-se a imatge del Comitè Executiu de l'OAP". Segons aquest autor, els principals problemes entre l'OAP i l'ANP van ser el resultat d'una mala coordinació entre tots dos organismes. Tot i els greus problemes que s'han detectat, entre els quals figuren la poca preparació dels quadres

dirigents de l'ANP o, segons [Gresh i Vidal](#) , altres problemes com el clientelisme, la concentració del poder en mans d'Arafat o la multiplicació dels serveis secrets, l'Autoritat Nacional Palestina va consolidar-se democràticament com a institució a les eleccions generals del 20 de gener de 1996.

Un punt d'inflexió. Les eleccions palestines del 20 de gener de 1996

Els resultats de les [primeres eleccions generals palestines](#) celebrades el 1996 han estat interpretats com el suport de la població de Gaza, Jerusalem i Cisjordània amb dret de vot al procés de pau emmarcat dins els acords d'Oslo. No van poder votar, en virtut d'allò acordat als tractats d'Oslo, els palestins refugiats, que duplicaven en nombre al poc més d'un milió de palestins amb dret de vot en 1996. Tot i les crides a l'abstenció fetes per Hamas i altres organitzacions contràries als acords d'Oslo, com l'FPAP o l'FDAP, la participació va ser molt elevada i, en especial, es destaca la participació femenina. A Gaza, segons [Le Monde Diplomatique \(març 1996\)](#), van votar el 86 % dels electors inscrits i a Cisjordània ho va fer el 73 %.

Als comicis electorals palestins de 1996 es van elegir tant el president o Ra'ees de l'Autoritat Executiva com el Consell Legislatiu Palestí (CLP). Tot i que les eleccions es van celebrar en presència d'observadors internacionals, i es van considerar com a lliures i democràtiques es van registrar diferents incidents. A Jerusalem la participació va ser més baixa que a la resta de ciutats a causa dels impediments israelians.

A les eleccions presidencials es van presentar dos candidats: Iàsser Arafat i Samiha Khalil. El sistema d'elecció que es va utilitzar va ser el de majoria simple, és a dir, aquell dels candidats presidencials que més vots aconseguís seria el guanyador. En aquest cas, els palestins van donar el seu suport massiu a Iàsser Arafat com a president. Arafat va obtenir el 88,2 % (encara que altres fonts com El Estado del Mundo assenyalen que va obtenir el 87,1 %) dels vots, mentre que la seva adversària política Samiha Khalil (militant d'esquerres i ferma opositora dels acords d'Oslo) va obtenir un 11,5 % dels vots, encara que des d'altres fonts es parla d'un 9,3 % de vots.

Candidats presidencials 20 de gener de 1996)	Percentatge de vots obtinguts:
Iàsser Arafat	88,2
Samiha Khalil	11,5

Font: [Eleccions a Palestina](#)

Les eleccions al CLP van estar molt disputades, ja que es van presentar 674 candidats. Si per elegir el Ra'ees es va dividir el territori en una única circumscripció, a les eleccions legislatives es van establir 16 circumscripcions (5 a Gaza i 11 a Cisjordània). Al seu torn, la distribució dels escons entre les diferents circumscripcions es va fer en funció de la població de cada districte electoral. El sistema electoral que es va utilitzar va ser el majoritari simple. A més, es van establir unes "quotes" per a les minories religioses, els candidats d'aquestes minories haurien de competir entre si per aconseguir els escons assignats en funció del sistema majoritari simple. Així doncs, es va decidir reservar 6 escons per a aquells candidats que es definien com a cristians i 1 per als que es declaraven samaritans (a Nablus).

A les eleccions legislatives palestines és important assenyalar l'important nombre de candidats que es van presentar, segons [UMMAH Press](#) a Gaza es van presentar gairebé 300 candidats per ocupar 35 escons i a Cisjordània competien gairebé 400 candidats per 52 escons. S'ha d'assenyalar que la gran majoria dels candidats, 503, que es van presentar a les legislatives palestines eren independents.

Els resultats de les eleccions legislatives van ser favorables per al partit polític al-Fatah, al capdavant del qual es situa Arafat, que va aconseguir 51 escons dels 88 que conformen el CLP. Amb aquesta proporció d'escons, al-Fatah té la majoria absoluta, però a aquests escons s'ha d'afegir el suport dels diferents individus que es van presentar com a independents, però que estaven dins l'òrbita d'al-Fatah i que van aconseguir representació al Consell Legislatiu Palestí (CLP). D'aquesta manera, al-Fatah obté una còmoda majoria, ja que compta amb el suport, com a mínim, d'uns 67 membres del CLP. També van accedir al CLP independents que no estaven lligats a al-Fatah i que segons Gresh i Vidal eren dissidents de l'organització política dirigida per l'àsser Arafat o bé tenien una visió molt crítica dels acords d'Oslo, així mateix, els autors assenyalen que al CLP van accedir candidats pròxims a Hamas i al FPAP. ([Front Popular per a l'Alliberament de Palestina](#))

Segons [Khalil Shikaki](#) (Peace now or Hamas later. Khalil Shikaki, FOREIGN AFFAIRS, juliol/agost de 1998, l'èxit electoral d'al-Fatah, el partit polític liderat per l'àsser Arafat, es centra en "el lideratge d'Arafat i en la manca d'iniciativa de l'oposició islamista" que va boicotejar les eleccions. Així mateix, l'FPAP i l'FDAP també es van unir a la [crida dels islamistes al boicot](#) de les eleccions.

L'Autoritat Nacional Palestina després de les eleccions de 1996

L'Autoritat Nacional Palestina (ANP) és caracteritzada per la personalització política, és a dir, per la presència d'Arafat en tots els àmbits de decisió i el seu control de totes les àrees polítiques i econòmiques. Segons [Glenn E. Robinson](#), Arafat, en solitari, pren totes les decisions polítiques importants. De fet, aquesta personalització de la política afecta seriosament els òrgans polítics, i en concret, afecta el Consell Legislatiu Palestí (CLP) que s'ha vist marginat en les seves actuacions, ja que tant Arafat com la resta del Govern han ignorat les

resolucions, lleis, etc. del CLP. De fet, el retard d'una [Constitució o llei bàsica](#), que implicaria entre altres qüestions la delimitació de les funcions i dels poders de l'executiu i del legislatiu, és conseqüència de l'oposició d'Arafat a la seva aprovació.

Segons [Edward W. Said](#) (Palestina. Paz sin territorios. Edición Txalaparta, 1997) crític del president de l'ANP, "el principal objectiu d'Arafat és controlar i perpetuar el seu Govern, no donar als palestins la democràcia ni cap esperança que després de tants anys de lluita el seu somni pugui ser realitzat. Tots els nomenaments del seu gabinet, de 28 ministres, han estat decidits per Arafat; tots ells li deuen els seus pressupostos i la seva pròpia existència política. A través d'al-Fatah, la seva no ideològica i tribal organització ha establert una formidable xarxa d'oportunistes, sicofantes, comissionistes, espies i delators. En alguns ministeris la funció i autoritat dels quals només existeix sobre el paper, continua nomenant viceministres i ajudants (més de 750 'directors generals' sense cap treball a desenvolupar) que augmenten la seva clientela, les proporcions del seu patronatge".

S'ha de considerar l'existència de percepcions dins la població palestina relacionades amb la corrupció i la manca de democràcia del Govern palestí dirigit per Arafat. De fet, un [escàndol per corrupció](#), malversament de fons i mala gestió l'agost de 1998 va fer trontollar l'Autoritat Executiva de l'AP. El resultat de l'escàndol no va ser, com l'opinió pública demanava, la integració de més àmbits socials al Govern de l'AP o com demanava el Consell Legislatiu la reestructuració del Govern (a través del nomenament de "tecnòcrates i experts"), si no que va ser una mostra de continuïtat. El nou gabinet de govern presentat per l'àsser Arafat va veure augmentat el nombre de ministres, que van passar de ser 22 a ser 30, i va mantenir en el seu càrrec de ministres tres persones acusades de corrupció. Aquesta reacció és interpretada per [Graham Usher](#) com "que el líder palestí prefereix més la lleialtat partidista que l'eficàcia". Aquest nou Govern va ser aprovat pel Consell Legislatiu gràcies a la supremacia numèrica d'al-Fatah dins aquest organisme.

Però si la corrupció ha estat un tema recurrent, també ha estat un tema important la separació de poders dins l'Autoritat Palestina. Segons Usher, el Consell Legislatiu ha demanat en moltes ocasions la materialització d'aquest principi, tal com ho recull l'ordre interna del Consell Legislatiu, però sense èxit, ja que ni tan sols hi ha una llei bàsica o Constitució aprovada. Respecte a la inexistència d'una Constitució, el CLP ha fet diverses crides a l'executiu per tal que aquest cooperés més en la finalització de la llei bàsica (que establiria legalment la separació de poders). D'aquesta manera, el Consell Legislatiu ha fet una crida a l'executiu per "completar la separació entre les diferents autoritats i les seves funcions partint de les lleis i les decisions que passarien pel CLP". Amal Hassan assenyala la dificultat de separar les diferents institucions palestines i en concret l'AP de l'OAP, segons Hassan "...les reunions del gabinet es duen a terme de forma conjunta amb les del Comitè Executiu de l'OAP".

A més, les tasques del Consell Legislatiu Palestí s'han vist limitades, segons Amal Hassan, per una banda, per les actuacions i interferències de l'àsser Arafat

i, per l'altra, per les limitacions que imposen els acords de pau israelianopalestins. En aquest últim aspecte, el Consell no té jurisdicció sobre els temes que s'han de tractar en les negociacions sobre l'estatus final dels territoris, és a dir, sobre Jerusalem, refugiats, assentaments, qüestions de seguretat, fronteres, relacions i cooperació amb els països veïns, i altres qüestions d'interès comú (com, per exemple, l'aigua). Així mateix, les lleis, reglaments, etc. realitzats pel Consell Legislatiu Palestí han de seguir un procediment d'aprovació que inclou la revisió d'aquesta legislació per la contrapart israeliana que pot decidir si la legislació s'adequa o no als termes dels acords signats, tal com s'indica a [l'Acord preparatori de transferència de poders i responsabilitats](#).

Així mateix, les autoritats israelianes amb la continuació de la seva política de tancaments no han facilitat les reunions del CLP.

Tot i les dificultats davant les quals està el Consell Legislatiu Palestí s'ha d'assenyalar tant la seva actuació (exemplificada en els intents per part d'alguns membres del CLP d'actuar com un veritable òrgan legislatiu) i iniciativa, i també la seva voluntat de superar els obstacles que imposen tant els acords com el propi executiu de l'AP.

Organitzacions polítiques

- [L'Organització per a l'Alliberament de Palestina \(OAP\)](#)
- [Partits que formen l'OAP](#)
- [L'islamisme polític: Hamas i la Jihad Islàmica](#)

Organització per a l'Alliberament de Palestina (OAP)

Respecte a l'Organització per a l'Alliberament de Palestina ([OAP](#)), creada en 1964 a instàncies d'una decisió de la Lliga Àrab, es considera és considerada com una organització que aglutina nombrosos grups i que té l'objectiu de "mantenir la integritat de l'entitat palestina". Així mateix, es ressalta que aquesta organització s'estructura com a referent del moviment nacional palestí i ha estat encapçalada per Yasser Arafat des de 1967. L'OAP es va crear segons Gresh i Vidal com a conseqüència de la conscienciació dels països àrabs de la situació que es vivia al Pròxim Orient; d'aquesta manera, segons aquests autors, l'OAP sorgeix de la decisió de la Lliga Àrab i durant un temps creix sota la tutela àrab i, en concret, sota la tutela de Nasser (president d'Egipte entre 1954 i 1975).

Altres objectius de l'OAP que estan a la [Carta Nacional Palestina](#) han estat tradicionalment, segons Nafal, la crida per a la consecució del dret al retorn dels palestins a la seva terra, i l'autodeterminació i la creació d'un Estat laic i independent en territori palestí. Així mateix, s'establí la necessitat de "...la destrucció del sionisme (Israel) i de la presència imperialista...". L'activisme de

L'OAP no es limitava a la crida o mobilització política, sinó que també va abraçar el camp de la lluita armada. En aquest darrer sentit, fins a la signatura de la Declaració de Principis, l'OAP era considerada com una [organització terrorista](#) per part d'Israel i altres països i organitzacions internacionals.

Va ser precisament l'OAP la que, com a legítim representant del poble palestí reconegut com a tal per es considera l'Estat israelià, va portar a terme les negociacions de pau amb aquest país.

De l'estructura de l'[OAP](#), organització que s'ha caracteritzat per actuar en l'exili, es destaquen:

COMITÈ EXECUTIU. El Comitè Executiu de l'OAP és designat pel Consell Nacional de Palestina. El Comitè Executiu està dirigit per Arafat des de 1967 i és l'òrgan director de l'organització, actua com un govern en l'exili amb ministeris, formulant lleis, etc. Va adoptar el paper de Govern palestí a l'exili.

COMITÈ CENTRAL. El Comitè Central va ser creat el 1973 com un òrgan de caràcter consultiu, però el 1991 va ampliar els seus poders i es va convertir en un òrgan de caràcter consultiu i legislatiu. Durant el període en què el Consell Nacional Palestí (CNP) no està reunit, és el Comitè Central el que realitza les seves tasques. Els membres són elegits d'entre els components del CNP.

CONSELL NACIONAL DE PALESTINA. El Consell Nacional de Palestina (CNP), pensat com un Parlament a l'exili, és la màxima instància de decisió nacional. El CNP es va reunir per primer cop el 27 de maig de 1964. A causa de la incapacitat per celebrar eleccions per al Consell Nacional de Palestina es va acordar adoptar un sistema de consulta i acord entre les diferents organitzacions que estructuraven l'OAP. Els membres del CNP sorgeixen, doncs, del consens entre totes les organitzacions de l'OAP.

El Consell Nacional de Palestina (CNP) el 15 de novembre de 1988 va proclamar a Argèlia la independència de l'[Estat palestí](#), al capdavant del qual es situava l'asser Arafat i que va ser reconegut per 90 països. Aquesta declaració va significar l'acceptació de les resolucions 181, 242 i 338 juntament amb la totalitat de resolucions del Consell de Seguretat i de l'Assemblea General de l'[ONU](#), i d'aquesta manera i de forma implícita el dret a existir d'Israel. L'acceptació de la resolució 181 va ser un pas molt important, ja que, per primera vegada, l'OAP va ratificar la decisió de l'ONU de partir el territori de Palestina en un Estat jueu i en un altre d'àrab.

Si l'acceptació de les resolucions de Nacions Unides el 1988 va provocar importants debats interns, la demanda israeliana d'anul·lació dels continguts de la [Carta Nacional Palestina](#) que tenien relació amb la violència i el terrorisme, i en especial al que feia referència a la destrucció de l'Estat d'Israel, va implicar protestes i discussions dins l'organització. L'anul·lació dels continguts demanats per part d'Israel de la Carta Nacional l'abril de 1996 va comportar l'existència de tensions dins el moviment palestí i no només en la seva base, sinó també dins el propi Comitè Executiu.

FONS NACIONAL. L'OAP va establir un Fons Nacional, les funcions del qual es centraven en actuar com a banc i administrar, entre altres coses, els préstecs, donacions, etc. rebuts per l'OAP.

EXÈRCIT. Al seu torn, l'OAP disposava d'un exèrcit regular, comú a les organitzacions que l'integraven i que era independent de les forces guerrilleres que tenia cada organització. La signatura dels acords israelianopalestins que definien les àrees d'exercici de legítima actuació de les forces de seguretat israelianes i de les forces de seguretat palestines van implicar que diverses unitats de l'Exèrcit d'Alliberament Palestí es desplegessin a les zones estipulades dins els territoris de Gaza i Cisjordània.

Segons comenta Nafdal, el 1995, després de la creació de l'Autoritat Nacional Palestina, l'OAP es va paraitzar a causa dels problemes interns que havia enfrontat als grups pro Oslo i aquells contraris a aquests acords. Així mateix, dins l'OAP també es donava un altre trencament entre els grups i moviments que actuaven a Palestina i aquells que actuaven fora de Palestina. Un senyal d'aquesta paraització en l'actuació de l'OAP és el tancament de les representacions exteriors que aquesta organització havia creat. Així mateix, Usher (Le Monde Diplomatique, març 1996) assenyala que després de les eleccions palestines de 1996 l'OAP ha experimentat un profund declivi, de manera que, fins i tot, es posa en dubte la seva funcionalitat.

Partits que formen l'OAP

Al-Fatah (són diverses les traduccions que rep: Els Combatents o La conquesta musulmana de terres no musulmanes o bé Moviment Nacional d'Alliberament de Palestina). Fundat al final de 1950, durant els primers anys les seves línies d'actuació anaven dirigides a la destrucció de l'entitat sionista (Israel) i de Jordània, l'objectiu era crear en el seu lloc un estat democràtic i laic. De la mateixa manera que altres organitzacions, al-Fatah disposava d'un braç armat: al-Yassifa (La tempesta).

Actualment, al-Fatah és un partit polític de línia moderada (dintre del que es considera com a nacionalisme de centre) i encapçalat per l'asser Arafat. al-Fatah ha estat la força dominant dins l'OAP i es considera así mateix com "un factor clau en la unificació dels palestins per obtenir la independència". Al seu torn, va obtenir la majoria absoluta en les eleccions de gener de 1996 al [Consell Legislatiu Nacional](#). Segons [Shikaki](#), al-Fatah "rebutja l'islamisme polític i accepta alguns valors democràtics".

FPAP (Front Popular per a l'Alliberament de Palestina). Va ser fundat el 1967 per George Habash, es considera com el segon partit numèricament més important després d'al-Fatah. Forma part de l'oposició nacionalista i també de l'OAP. Ideològicament es defineix com a marxista-leninista i es situa a l'esquerra d'al-Fatah. Així mateix, s'oposen als acords d'Oslo i va boicotejar les eleccions de 1996.

FDPAP (Front Democràtic i Popular per a l'Alliberament de Palestina). Està liderat per Nayef Hawatmeth. L'FDPAP es va crear el 1967 d'una escissió de

l'FPAP. De la mateixa manera que l'FPAP, l'FDAP forma part de l'oposició nacionalista, de l'OAP, s'oposa als acords d'Oslo i també va boicotejar les eleccions de 1996. Ideològicament, Shikaki el situa més a l'esquerra que l'FPAP; així, Shikaki també defineix l'FDAP com més secular que l'FPAP.

Altres partits polítics que formen part de l'OAP, però que s'oposen als acords d'Oslo són el Front d'Alliberament Palestí, el Front d'Alliberament Àrab (que manté estrets vincles amb el partit Baas d'Iraq), el Front de Lluita Popular, el Front Popular per a l'Alliberament de Palestina-Comandament General (que és una escissió de l'FPAP) i el grup al-Saiqa. Aquest últim agrupa els palestins que simpatitzen amb el partit Baas de Síria.

L'islamisme polític: Hamas i Jihad Islàmica

[Hamas](#) (Moviment de Resistència Islàmica).

Hamas és considerat com la branca palestina dels Germans Musulmans. El cap visible i líder espiritual de Hamas és el xeic Ahmad Yassin que va ser alliberat pels israelians el 1997. Hamas és un moviment que no ha format part de l'Organització per a l'Alliberament de Palestina. Es defineix com a islamista. De fet, es pot considerar que Hamas forma part de l'oposició islamista. Així mateix, és contrari als acords d'Oslo. Per a alguns autors com, per exemple, per a Khalil Shikaki, Hamas podria convertir-se en una alternativa a al-Fatah.

Les eleccions de 1996, que Hamas va boicotejar, van representar un èxit per a al-Fatah i per a l'asser Arafat. D'altra banda, van allunyar Hamas de la representació política en el Consell Legislatiu Palestí. Tot i això, la forta [implantació social de Hamas](#) a Gaza i, en menor mesura, a Cisjordània, obliga a considerar a aquesta organització com un element important en el panorama polític i social de la zona. Hamas és percebuda com un perill per l'Autoritat Nacional Palestina que ha procedit a la detenció i legal, tortura o desaparició dels seguidors de d'aquesta organització.

Segons [Antoni Segura](#) (El món àrab actual, 1997), Hamas "és un moviment radicalment nacionalista". Des d'aquesta organització, segons Ferran Izquierdo, es considera que "Palestina és la terra sagrada que pertany a tots els musulmans i que ningú, ni l'OAP no pot decidir sobre la seva partició". Hamas es va desmarcar en l'època de la Intifada de la direcció unificada dirigida per l'OAP i, així mateix, s'ha desmarcat de la línia moderada encapçalada per l'asser Arafat. Hamas comença a plantejar-se des de l'inici de la [Intifada](#) el seu paper com a moviment de caire reformista i inicia una participació més activa en la vida política palestina. De fet, l'actuació de Hamas no es limita a la vida política palestina. De la mateixa manera que altres organitzacions palestines, Hamas va dotar-se d'un braç armat, el Batalló Ezzdin al-Kassam.

Jihad Islàmica. És un grup islamista, advoca per l'adopció de valors polítics islàmics i aspira a la creació d'un Estat islàmic.

Segons [Edward W. Said](#) (Palestina. Paz sin territorios. Editorial Txalaparta Nafarroa 1997), l'aparició de Hamas i de la Jihad Islàmica s'ha d'entendre com a part de la protesta palestina per la seva situació als territoris ocupats. "Les polítiques adoptades per aquests dos moviments (activament de bombes, accions suïcides, consignes extremistes) neixen en primer lloc de la rebel·lia, del rebuig de les asfixiants circumstàncies que imposa la continuada ocupació israeliana."

Grups armats

Batalló Ezzedim al-Kassam. Aquest batalló és el [braç armat de Hamas](#). La seva actuació, com la de la Jihad Islàmica, es concentra en els atemptats terroristes i en la guerra de guerrilles.

Jidah Islàmica (Guerra Santa). És un grup islamista, advoca per l'adopció de valors polítics islàmics i aspira a la creació d'un Estat islàmic. Segons Antoni Segura, "la Jihad Islàmica no és pròpiament una organització, sinó una consigna utilitzada per molts moviments extremistes musulmans arreu del món". Segons Segura, la Jihad deriva del Partit de l'Alliberament Islàmic de Jordània i apareix per primer cop a Gaza el 1970. Les seves línies principals són l'oposició al procés de pau i la pràctica d'atemptats suïcides.

[Hizb-Allah](#) també conegut com a Hezbollah (Partit de Déu en àrab), és un partit d'orientació proiraniana, és a dir, xiïta. El seu objectiu principal és la destrucció de l'entitat sionista (Israel), actua principalment en la part sud del Líban. El plantejament estratègic de Hezbollah és molt clàssic, segons Ramonet, ja que fan un guerra clàssica contra Israel abstenint-se de practicar atemptats.

Religió

[Oficialment](#), el 97 % de la població que habita Gaza i Cisjordània es defineix com a musulmana. Així mateix, el 3 % restant de la població és considerada com a cristiana. A les enquestes, els jueus no apareixen tot i l'existència de comunitats jueves (assentaments) en els territoris ocupats.

La religió i, l'islamisme en concret, és considerat com un factor explicatiu del panorama polític actual de Gaza i Cisjordània i també el factor religiós és explicatiu de la situació política actual d'Israel. I més que la religió en si mateixa (ja sigui el judaisme o l'islamisme) allò que caracteritza la religió en aquesta zona del planeta és el relleuament integrista que experimenta i que es materialitza tant en el [fonamentalisme jueu](#) com en el fonamentalisme islàmic.

Tot i que la utilització de símbols i al·lusions religioses sempre ha existit tant des de la posició jueva com des de l'OAP (Organització per a l'Alliberament de Palestina), en tots dos àmbits l'ocupació israeliana de 1967 (per als israelians una victòria i per als àrabs una derrota) va produir un enfortiment de

les tendències fonamentalistes. Des del punt de vista de l'islamisme, tal com afirma [Ferran Izquierdo](#) la derrota àrab de 1967 es va percebre com el resultat de la crisi de valors que es vivia als països àrabs. La solució a aquesta crisi de valors estava, des del punt de vista dels islamistes, en la religió. La religió es concebia com quelcom necessesari, imprescindible per construir una societat àrab nova i unida.

Segons Ignacio Ramonet (Conferència sobre el Fonamentalisme israelià i palestí. La seva funció dins el conflicte israelianopalestí), "el fonamentalisme musulmà és una aspiració a resoldre mitjançant la religió tots els problemes socials, morals, econòmics, polítics, que es plantegen en una societat...". Al seu torn, Ramonet especifica que "el fonamentalisme té la idea que en la llei alcorànica es poden trobar els elements que permeten estructurar íntegrament el camp social". El fonamentalisme s'ha de considerar com un pensament i una manera de fer que tracta de conciliar la modernitat, les innovacions tecnològiques, científiques, etc., amb la identitat, la tradició, etc., allò que defineix els àrabs musulmans com a tals.

Tant Ramonet com Ferran Izquierdo coincideixen a l'hora d'assenyalar els Germans Musulmans com l'exemple de fonamentalisme islàmic. Els Germans Musulmans, que van sorgir a Egipte el 1928, treballen, segons Izquierdo, "en un esforç constructiu per edificar una societat moderna sobre la base de la justícia i la humanitat" i respondre d'aquesta manera als problemes que planteja a les societats àrabs tant la modernitat com l'occidentalització. L'objectiu és arribar a una societat igualitària, sense corrupció. Els ideals dels Germans Musulmans arrepleguen multitud de seguidors que provenen de totes les capes socials, encara que el missatge atreu molt a les persones més desfavorides.

Els Germans Musulmans es divideixen en dues tendències. Aquella que es pot anomenar, segons Ramonet, com a reformista i aquella que es pot qualificar com a revolucionària. La tendència reformista aspira a impregnar la societat de les creences i la manera de fer islàmica. Aquesta tendència reformista es caracteritza per l'extensa xarxa d'institucions (caritatives i culturals) que, en alguns llocs com els territoris ocupats de Gaza i Cisjordània, actuen com un veritable estat del benestar. Els reformistes pretenen que l'Estat es converteixi en un Estat islamista (que segueixi les lleis islàmiques), però aquesta conversió esdevindrà de manera "natural" com a resultat de la pressió social, ja que la societat haurà esdevingut una societat islamitzada que voldrà regir-se políticament per un Estat islàmic.

La tendència revolucionària dels Germans Musulmans, segons Ignacio Ramonet, anteposa la necessitat d'enderrocar els règims polítics no islàmics existents als països musulmans a l'acceptació de l'islamisme (conducta, valors, comportaments, etc.) per part de tota la societat. D'aquesta manera, la tendència revolucionària utilitzarà la violència i el terrorisme per aconseguir desestabilitzar i acabar amb els règims polítics no islàmics.

En el cas concret de Palestina, els Germans Musulmans existeixen des de 1935. La seva actuació es concentrava principalment en els àmbits cultural i de

caritat. Segons Ramonet, són els Germans Musulmans els que creen Hamas el desembre de 1987. L'objectiu d'islamitzar la societat palestina es veu afavorit pel deteriorament de la situació econòmica a Gaza i Cisjordània. El progressiu deteriorament econòmic, sobretot de Gaza, afavoreix, d'una banda, un retorn a la religió i, per l'altra, i com a conseqüència de la xarxa assistencial creada per Hamas, s'afavoreix un contacte directe amb la població, una població que pot adonar-se dels valors predicats per Hamas i que s'allunyen de la corrupció i el clientelisme.

Les institucions creades i sustentades per Hamas són sobretot de tipus caritatiu, però també hi ha guarderies, biblioteques, etc. que creixen al voltant de les mesquites. Segons Ramonet, aquestes institucions de Hamas proporcionen ajuda i ho fan de manera efectiva i més propera que la proporcionada, per exemple, per Nacions Unides.

Tot i que el treball assistencial de Hamas ha contribuït en una mesura molt important a la seva implantació social i política a Gaza i Cisjordània, també s'ha de mencionar que Hamas es va aprofitar de la favorable situació política existent. Ja que tant des d'Israel com des de Jordània es veia amb bons ulls i, fins i tot es va afavorir, o si més no, no es va impedir, el gir de la població cap a les mesquites, cap a la religió, ja que pensaven que això els allunyava de la lluita nacionalista i restava poder a l'OAP, considerada considerada l'autèntic enemic. Amb el temps, i l'acceptació de l'OAP com a interlocutora amb Israel, el fonamentalisme islàmic, i en concret Hamas, són percebuts sobretot per Israel com un veritable enemic i un factor desestabilitzador molt important. Per l'OAP, i en concret per Arafat i al-Fatah, Hamas és un oponent polític i social, i no són estranys els casos de [detencions arbitràries i maltractaments a activistes o sospitosos de simpatitzar amb l'organització islàmica](#).

Percepcions sobre l'AP

L'Autoritat Nacional Palestina (ANP) dirigida per l'asser Arafat ha estat subjecta a diverses crítiques. La majoria d'aquestes es centren en la pràctica de la corrupció per part dels funcionaris i mandatariis de l'ANP. Segons recull Shikaki, el 1996 més del 49 % dels palestins creien que les institucions de l'ANP eren corruptes. Aquesta percepció ha arribat a créixer fins establir-se en el 68 % el 1999. Segons una enquesta del Centre d'Estudis i Recerca de Palestina ([CPRS](#)), la corrupció és percebuda pels ciutadans palestins no només al nivell de ministeris de l'Autoritat Palestina, sinó també en l'àmbit de les forces de seguretat (un 75 % de la població pensa que són corruptes) i en el Consell Legislatiu Palestí (percepció d'un 43 %) i dins la presidència (43 %).

A més de la corrupció que sembla que es percep socialment, i del deteriorament econòmic que pateixen els habitants de Gaza i Cisjordània, fet que pot fer augmentar aquestes pràctiques, també s'ha de destacar la percepció per part de la població palestina d'una manca de democràcia de les institucions palestines. En aquest sentit, la majoria de la població dels territoris sota jurisdicció de l'ANP pensa que el sistema polític palestí no es mou cap a la

democràcia (el sistema democràtic "ideal" es materialitzaria en els sistemes polítics israelià i nord-americà). Només un 32 % de les persones enquestades durant la primera setmana de 1999 creuen que Palestina s'encamina cap a la democràcia. Tot i la puntualitat de l'enquesta, altres enquestes realitzades des de 1996 demostren l'existència d'aquesta percepció per part d'un sector important de palestins. Respecte a l'avenç cap a la democràcia, molts palestins, un 53 %, expressen la seva preocupació per no poder criticar lliurement l'ANP; així mateix, la premsa també pateix una [seriosa censura](#) .

Segons l'enquesta realitzada pel CPRS al principi de gener de 1999, el suport al procés de pau entre els palestins havia disminuït. Tot i això, més de la meitat de la població donava suport al procés de pau. Així mateix, en aquest període de temps es va enregistrar el "nivell de suport a la violència més fort des de novembre de 1994 quan aquest es va situar en el 57 %", segons el CPRS aquests alts nivells es poden interpretar com la resposta palestina a les actuacions israelianes que violen el procés de pau.

S'ha de destacar, així mateix, la personalització a la qual està subjecta la política palestina centrada en l'èsser Arafat envers el que, segons Glenn E. Robinson (Authoritarianism with a Palestinian Face, Current History Gener de 1998), s'ha generat un veritable culte.

Segons la majoria dels palestins, el Consell Nacional Legislatiu, que és la branca legislativa de l'ANP i havia de convertir-se en l'estructura decisional més important de l'ANP, és anul·lat per Arafat, que exerceix un poder absolut.

Policia

En funció de la Declaració de Principis, de la creació de la força policial palestina, qualificada a la mateixa Declaració com a "forta força policial", se n'encarregarà el Consell.

[L'Acord de Gaza i Jericó \(4 de maig de 1994\)](#) tracta el tema de la policia a l'article IX. L'article IX permet l'establiment d'una "forta força policial" per part de l'Autoritat Palestina que serà coneguda com a Directori Palestí de Força Policial. Al seu torn, també es preveu que la policia palestina i les forces armades israelianes (FDI) siguin les úniques forces armades previstes per l'Acord a les zones de Gaza i Jericó. Quant a la seguretat i l'ordre públic, segons l'article XII d'Oslo II per garantir l'ordre públic i la seguretat interna per als palestins de Cisjordània i de Gaza, el Consell ha d'establir una forta força policial. Israel continuarà tenint la responsabilitat de la defensa contra les agressions externes, incloent la responsabilitat de protegir les fronteres amb Jordània i Egipte, la seguretat dels israelians i dels assentaments, etc. El tema de la policia també es tractarà a [Wye](#) .

Les [primeres forces policials palestines](#) van entrar el 10 de maig de 1994, després del redesplegament de les forces armades d'Israel (FDI) de Gaza i de

la ciutat de Jericó. A partir d'aquesta data, el servei policial palestí, organitzat en diferents branques d'actuació (nivell nacional, preventiu o serveis de seguretat preventiva, presidencial i de seguretat pública) ha experimentat un fort creixement. Segons [Amnistia Internacional](#), es podien identificar el 1998 com a mínim 10 branques de serveis de seguretat palestins. La seva jurisdicció territorial abraça el que es coneixen com a zones o àrees A, i de forma parcial (amb restriccions de les funcions de policia) les zones B.

Segons Glenn E. Robinson (Authoritarianism with a Palestinian Face, Current History Gener de 1998), el personal que està ocupat en els diferents serveis de seguretat sobrepasa la xifra de 40.000. Aquesta "forta força policial" realitza les seves funcions entre una població d'uns dos milions de persones. Ja el 1995, segons Edward W. Said la policia palestina i els serveis d'intel·ligència d'Arafat agrupaven 19.000 homes, mentre que els acords d'Oslo i el Caire els limitaven a 9.000. El 1996, el 30 % del pressupost de l'ANP es dedicava a despeses policials. El 1998, [Said](#) feia pujar la xifra de persones ocupades en les forces policials a 50.000.

Segons Robinson, a Gaza i Cisjordània hi ha una força de policia local que es contempla als acords d'Oslo, però juntament amb aquesta coexisteixen altres forces policials que tenen com a funció el manteniment del "control social intern". Aquestes forces de policia han estat acusades en moltes ocasions de [violacions dels drets humans](#).